

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL IAȘI

Iași, Str. Elena Doamna, nr. 1A, cod poștal 700398
telefon 0232-260600, 0232-217808, fax 0232-255907, 0232-217808
e-mail ca-iasi@just.ro, operator de date cu caracter personal nr. 3067

Secția de contencios administrativ și fiscal

Nr. 5944/A din 15 decembrie 2014

MINUTA

**Întâlnirii judecătorilor de la Curtea de apel Iași și instanțele arondate,
pe probleme de practică judiciară neunitară în materie de contencios
administrativ și fiscal, aferentă trimestrului al IV-lea /2014, conform art. 26
ind. 1 – art. 26 ind. 3 din H.C.S.M. nr. 387/2005**

La data de 15 decembrie 2014 a avut loc la sediul Curții de apel Iași, întâlnirea de lucru pe probleme de practică judiciară neunitară, semnalate în trimestrul III/2014, în materie de contencios administrativ și fiscal

Au participat judecători din cadrul curții și al instanțelor arondate, conform procesului-verbal.

Sedința a fost prezidată de domnul judecător ....., vicepreședinte al Curții de apel Iași, și de doamna judecător ....., președintele Secției de contencios administrativ și fiscal de la Curtea de Apel Iași, care au supus dezbaterii problemele de drept soluționate în mod neunitar în materie civilă, în trimestrul al IV-lea al anului 2014, în ordinea prezentării acestora în Studiul întocmit de președintele Secției de contencios administrativ și fiscal.

I. Probleme evocate de Tribunalul Iași

1. Posibilitatea instanței de a constata caracterul abuziv al unei clauze privind termenul de plată, înscrisă într-un contract de achiziție publică încheiat între profesioniști și autoritățile contractante, în temeiul dispozițiilor Legii nr. 72/2013 privind măsurile pentru combaterea întârzierii în executarea obligațiilor de plată a unor sume de bani rezultând din contracte încheiate între profesioniști și între aceștia și autorități contractante, în contextul în care nu au fost solicitate clarificări, iar clauza menționată în documentația de achiziție nu a fost contestată în procedura de atribuire a contractului de achiziție publică.

Legea nr. 72/2013 reprezintă cadrul legal menit să stabilească un echilibru între creditor și debitor, între mediul de afaceri și autoritățile publice, legea impunând anumite restricții care afectează libertatea contractuală. Legea transpune Directiva 2011/7/UE a Parlamentului European și a Consiliului, privind combaterea întârzierii în efectuarea

plăților în tranzacțiile comerciale și stabilește anumite limitări privind termenele de plată atât între profesioniști, cât și între aceștia și autoritățile contractante, astfel:

- în raporturile dintre profesioniști și autoritățile contractante, termenul de plată este de 30 de zile calendaristice. În cazul instituțiilor publice din domeniul sănătății și entităților publice care furnizează servicii medicale de sănătate, termenul de plată este de maxim 60 de zile calendaristice.

Termenul de 30/60 de zile calendaristice se calculează astfel:

- de la data primirii facturii, sau de la data recepției bunurilor, respectiv data prestării serviciilor – dacă data primirii facturii este incertă sau anterioară recepției bunurilor sau prestării serviciilor.
- de la recepție sau verificare, dacă prin lege sau contract se stabilește o procedura de recepție sau de verificare pentru certificarea conformității, și autoritatea contractanta a primit factură la data recepției sau verificării ori anterior.

Termenul de 30/60 de zile menționat este un termen de plată legal maximal stabilit în sarcină autorităților contractante/ contractanților. Termenele ce vor fi agreeate contractual vor trebui să respecte aceste termene legale maximale.

Doar în mod excepțional, profesioniștii și autoritățile contractante pot agreea contractual un termen de plată de maxim 60 de zile calendaristice dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

- termenul este stabilit expres în contract și în documentația achiziției.
- termenul este obiectiv justificat ținând cont de natură sau caracteristicile specifice ale contractului, iar clauza nu este abuzivă.

Părțile ar putea conveni contractual termene mai lungi de plată, cu condiția că respectivele clauze să nu fie abuzive. În acest context, se pune problemă ce înseamnă o clauza abuzivă. Până în prezent problemă clauzelor sau a practicilor abuzive se pune în principal în legătură cu contractele încheiate cu consumatorii.

În ceea ce privește posibilitatea instanței de a constata caracterul abuziv al clauzei privind termenul de, au fost exprimate două opinii.

a) Într-o opinie, o astfel de clauză poate fi atacată în justiție chiar dacă a fost înscrisă în documentația de atribuire, iar partea nu a contestat-o în procedura de atribuire a contractului de achiziție publică.

b) Într-o altă opinie, partea interesată nu mai are posibilitatea de a contesta clauza abuzivă în instanță, atât timp cât nu a solicitat în procedura de atribuire clarificări cu privire la termen și nici nu a contestat această prevedere din documentația de atribuire. Astfel, se apreciază faptul că în procedura de atribuire, finalizată cu redactarea și însușirea contractelor de achiziție publică partea ar trebui să acorde o atenție deosebită aspectelor care ar putea determina calificarea unei clauze ca fiind abuzive.

Opinia Curții de Apel Iași

Legea nr. 7/2013 privind măsurile pentru combaterea întârzierii în executarea obligațiilor de plată a unor sume de bani rezultând din contracte încheiate între profesioniști și între aceștia și autorități contractante are drept scop impunerea unor condiții și restricții de natură să ducă la întărirea și respectarea disciplinei ca contractuale, transpunând în actul normativ intern principiile Directivei 2011/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16.12.2011 privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale.

Din cuprinsul Legii nr. 72/2013 se evidențiază impunerea unor termene maximale de 30/60 zile pentru efectuarea plăților (art. 6 din lege), statuându-se totodată prin art. 7 că termenele de plată stabilite în contract pentru executarea obligațiilor autorităților contractante nu pot fi mai mari decât termenele stabilite potrivit art. 6 alin. 1.

Stabilirea de către părți a unui termen de plată de maximum 60 de zile calendaristice este prevăzută cu caracter „excepțional”, dacă acesta este stipulat expres în contract și în documentația achiziției și este obiectiv justificat, ținând cont de natura și caracteristicile specifice ale contractului, sub rezerva ca această clauză să nu fie abuzivă, în sensul art. 12.

Conform art. 12, practica sau clauza contractuală este abuzivă dacă prin ea se stabilește în mod vădit inechitabil, în raport cu creditorul, termenul de plată, nivelul dobânzii pentru plată întârziată sau al daunelor-interese suplimentare.

Dacă prin art. 13 din lege se stabilesc circumstanțele principale pe care trebuie să le aibă în vedere instanța la determinarea caracterului abuziv al unei clauze sau practici, cu referire însă și la toate celelalte circumstanțe ale cauzei, prin art. 14 se identifică punctual clauzele calificate de lege ca abuzive, la lit. d) fiind expres indicată clauza abuzivă privind depășirea termenului de plată legal, astfel: „fixează în contractele dintre profesioniști și autorități contractante, un termen de plată mai mare decât cel prevăzut la art. 7 alin. 1.”

Se observă, astfel, că legea specială face distincție între clauzele și practicile în privința cărora instanța poate întreprinde anumite verificări pentru determinarea caracterului abuziv, introducerea acestora în contract fiind deci sancționată cu nulitate relativă și cele calificate expres ca abuzive, precum cea referitoare la termenul de plată, sancționate cu nulitatea absolută, care poate fi invocată oricând (art. 15 alin. 2 din lege).

Concluzia care se impune este aceea că poate fi invocat caracterul abuziv al clauzei privind termenul de plată mai mare decât cel impus prin art. 7 alin. 1, chiar dacă în procedura specială de atribuire a contractului, partea nu a contestat-o, cu consecința constatării unei nulități parțiale a contractului, precum și cu celelalte sancțiuni stabilite de lege – dobânda penalizatoare și daunele interese.

La nivelul Curții de Apel Iași s-a exprimat și opinia conform căreia, în măsura în care s-a cunoscut existența clauzei abuzive încă din procedura de atribuire, partea care nu a solicitat clarificări și nu a contestat aceste prevederi din documentație, nu mai are posibilitatea de a contesta clauza abuzivă în instanță.

În urma dezbaterilor, în ceea ce privește aplicarea dispozițiilor Legii nr.72/2013 nu s-a ajuns la un punct de vedere unitar, înclinându-se spre o abordare punctuală a situației de fapt, pentru a nu se da eficiență unei înțelegeri oculte ce ar fi putut interveni între autoritatea contractantă și candidatul a cărui ofertă a fost declarată câștigătoare în considerarea termenului prevăzut pentru executarea obligației de plată a prețului.

2. Admisibilitatea acțiunii în anulare a măsurii suspendării dreptului de a conduce, acțiune formulată distinct de plângerea contravențională, în contextul în care măsura suspendării nu este menționată expres în cuprinsul procesului-verbal de contravenție (existând doar o referință cu privire la măsura tehnico-administrativă a reținerii în vederea suspendării)

a) Într-o opinie (majoritară), acțiunea formulată direct pe calea contenciosului administrativ este inadmisibilă, măsura complementară a suspendării dreptului de a conduce putând fi contestată doar pe calea specială a plângerii contravenționale, neavând relevanță faptul că în procesul-verbal apare doar mențiunea „reținerii permisului în vederea suspendării” și nu cea a „suspendării”. Conform art. 96 alin. 1 din O.U.G. nr. 195/2002, sancțiunile contravenționale complementare au ca scop înlăturarea unei stări de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii altor fapte interzise de lege ***și se aplică prin același proces-verbal prin care se aplică și sancțiunea principală a amenzii sau avertismentului.*** Alin. 2 lit. b prevede, în categoria acestui tip de sancțiuni, suspendarea exercitării dreptului de a

conduce, pe timp limitat. Potrivit art. 15 alin. 1 din O.G. nr. 2/2001 contravenția se constată printr-un proces-verbal încheiat de persoanele anume prevăzute în actul normativ care stabilește și sancționează contravenția, denumite în mod generic agenți constatatori. În acest sens, conform art. 109 alin. 1 din O.U.G. nr. 195/2002 constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac direct de către polițistul rutier, iar în punctele de trecere a frontierei de stat a României, de către polițiștii de frontieră.

b) Într-o altă opinie, acțiunea este admisibilă atât timp cât din probatoriul administrat, reiese că, propriu-zis, nu a fost întocmit nici un act administrativ prin care să se fi aplicat sancțiunea suspendării exercitării dreptului de a conduce, singura mențiune fiind făcută cu privire la măsura tehnico-administrativă a reținerii permisului de conducere. Or, în această situație, instanța este pusă în imposibilitatea de a verifica din punct de vedere al legalității respectivele sancțiuni, în sensul dacă au fost aplicate de către un polițist care să fi avut calitatea de polițist rutier. Prin neaplicarea sancțiunilor de către agentul constator și nemenționarea lor în cuprinsul procesului-verbal, practic, amenda contravențională și suspendarea exercitării dreptului de a conduce rămân la latitudinea unor angajați ai intimatului, a căror calitate de agent constator nu poate fi verificată și care nu întocmesc niciun act administrativ prin care aplică sancțiunile, punând instanța în imposibilitatea de a verifica legalitatea lor. O astfel de aplicare aleatorie a dispozițiilor imperative ale legii duce la imposibilitatea pentru petent, de a obține analizarea de către o instanță de judecată a sancțiunilor aplicate, situație de natură a aduce atingere dreptului la un proces echitabil garantat de art. 6 din C.E.D.O., care impune și accesul efectiv la o instanță.

Opinia Curții de Apel Iași

Potrivit dispozițiilor art. 96 alin. 1 din O.U.G. nr. 195/2002 republicată, „sancțiunile contravenționale complementare au ca scop înlăturarea unei stări de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii altor fapte interzise de lege și se aplică prin același proces-verbal prin care se aplică și sancțiunea principală a amenzii sau avertismentului”, una dintre aceste sancțiuni fiind cea a suspendării exercitării dreptului de a conduce, pe timp limitat.

Aplicarea acestei sancțiuni complementare se face prin proces-verbal de sancționare a contravenției, de către agentul constator, conform art. 15 alin. 1 din O.G. nr. 2/2001 și art. 109 alin. 1 din O.U.G. nr. 195/2002, iar contestarea și a acestei sancțiuni complementare se poate face în cadrul plângerii contravenționale, astfel încât potrivit opiniei majoritare la nivelul Curții de Apel Iași, acțiunea formulată direct în contencios administrativ nu este admisibilă.

Folosirea, în cuprinsul procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, a sintagmei „reținerea permisului de conducere în vederea suspendării” acoperă atât aplicarea sancțiunii complementare a suspendării dreptului de a conduce, cât și măsura tehnico-administrativă a reținerii permisului de conducere prevăzută de art. 97 alin. 1 lit. a) din O.U.G. nr. 195/2002.

În cadrul plângerii formulate împotriva procesului-verbal de contravenție se pot formula apărări și se pot efectua verificări cu privire la legalitatea sancțiunii, la aplicarea acesteia de către un polițist rutier, la proporționalitatea, sub aspectul termenului, a sancțiunii complementare cu gravitatea faptei săvârșite.

O situație de excepție apare, însă, atunci când aplicarea sancțiunii complementare este rezultatul cumulului de puncte de penalizare (art. 96 ind. 4), când suspendarea dreptului de a conduce se dispune de către șeful poliției rutiere județene sau a municipiului București, care îl are în evidență pe titularul dreptului de a conduce, când, neexistând un punct de vedere contrar, măsura poate fi contestată la instanța de contencios administrativ.

S-a exprimat și opinia potrivit căreia acțiunea este admisibilă, atât timp cât în procesul-verbal de contravenție s-a făcut referire numai la măsura tehnico-administrativă a reținerii permisului, neexistând nici un act administrativ prin care să fie aplicată sancțiunea suspendării exercitării dreptului de a conduce.

În aplicarea dispozițiilor art. 96 alin. 1 din OG nr. 195/2002, s-a apreciat de către participanții la întâlnire că în actul, de constatare și sancționare contravențională sau într-un alt act de autoritate trebuie să se facă mențiunea, pentru opozabilitate, a mențiunii aplicării sancțiunii suspendării exercitării dreptului de a conduce, ca sancțiune complementară.

3. Procedura scrisă prealabilă în apel. Limitele regularizării, sancțiunile aplicabile, cu referire la dispozițiile art. 470 C.proc.civ.

3.1. Având în vedere sancțiunile prevăzute în art. 470 alin 3 C.proc.civ., normă specială față de judecata în primă instanță, care este sancțiunea, în lipsa unei trimiteri la prevederile art. 200 C.proc.civ., în cazul în care cererea de apel nu cuprinde mențiunile prevăzute la art. 470 alin. 1 lit. a: „...numele și prenumele, codul numeric personal, domiciliul sau reședința părților ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor, precum și după caz, codul unic de înregistrare sau codul de identificare fiscală, numărul de înmatriculare în registrul comerțului ori de înscriere în registrul persoanelor juridice și contul bancar. Dacă apelantul locuiește în străinătate, va arăta și domiciliul ales în România, unde urmează să i se facă toate comunicările privind procesul ...” ?

În opinia majoritară, lipsa acestor mențiuni nu poate fi sancționată cu nulitatea și nici cu decăderea, deoarece doar cerințele prevăzute la alin. 1 lit. b) și e) și cele de la alin. 2 sunt prevăzute sub sancțiunea nulității, iar cele de la alin. 1 lit. c) și d) sub sancțiunea decăderii.

3.2. Raportat la prevederile art. 470 alin. 3 teza finală, ce impun anularea cererii pentru neplata taxelor de timbru numai după citarea părții în acest scop la un termen de judecată, este sau nu necesară și realizarea anterior acordării primului termen a procedurii scrise, prevăzută de art. XV din Legea nr. 2/2013, respectiv comunicarea cererii de apel și a întâmpinării.

Potrivit practicii majoritare, în cazul neachitării taxei de timbru nu se mai realizează procedura scrisă constând în comunicarea cererii de apel și eventual a întâmpinării, acordându-se direct termen de judecată cu citarea părții, în vederea anulării cererii pentru neîndeplinirea obligației de timbraj.

Chestiunea supusă dezbaterii prezintă interes atât sub aspectul duratei procedurii, a momentului la care se fixează primul termen de judecată, cât și sub aspectul cuantumului cheltuielilor de judecată la care va fi obligat apelantul în cazul anulării cererii.

Opinia Curții de Apel Iași

3.1. Art. 470 alin. 1 lit. a)-e) C.proc.civ. prevede ce trebuie să cuprindă cererea de apel, iar la alin. 3 din același text se menționează că cerințele de la alin. 1 lit. b) [hotărârea ce se atacă] și e) [sentința] și cea de la alin. 2 ind. 1 [dovada achitării taxei de timbru] sunt prevăzute sub sancțiunea nulității, iar cele de la alin. 1 lit. c) [motivele de fapt și de drept] și de la de la lit. d) [probele în motivarea apelului] sub sancțiunea decăderii.

Prin teza a II-a a alin. 3 se stabilește posibilitatea complinirii lisei semnăturii în condițiile art. 196 alin. 2 și a taxei de timbru până la primul termen de judecată.

Cum nu există o trimitere expresă la prevederile art. 200 C.proc.civ., lipsa mențiunilor prevăzute la art. 470 alin. 1 lit. a) nu poate fi sancționată cu nulitatea sau cu decăderea.

3.2. Potrivit dispozițiilor art. 470 alin. 3 C.proc.civ., lipsa dovezii achitării taxei de timbru poate fi complinită până la primul termen de judecată la care partea a fost legal citată.

În procedura scrisă se solicită acoperirea tuturor lipsurilor cererii, inclusiv depunerea dovezii privind taxa de timbru, se comunică cererea și întâmpinarea, iar la termenul acordat în ședință publică se pun în discuție lipsurile sesizate, în măsura în care acestea mai subzistă.

Dacă în cazul neachitării taxei de timbru nu se mai realizează procedura scrisă, se poate ivi situația ca timbrajul să fie complinit la primul termen și toate actele ce se efectuează în procedura scrisă (comunicare cerere, depunere întâmpinare) să fie translate în ședință publică.

În chestiunea măsurilor de luat în cazul constatării netimbrării acțiunii în faza regularizării acesteia, s-a apreciat de către participanți că timbrajul poate fi complinit la primul termen de judecată.

4. Posibilitatea instanței de a obliga petentul/apelantul la plata cheltuielilor judiciare către stat, în contextul modificării conținutului art. 36 din O.G. nr. 2/2001, modificare operată de art. 53 din O.U.G. nr. 80/2013

a) Într-o opinie (majoritară), prin introducerea taxei judiciare de timbru de 20 de lei pentru plângeri contravenționale și pentru căile de atac aferente, **s-a înlocuit** dispoziția de obligare a petentului a cărui plângere a fost respinsă la plata cheltuielilor judiciare către stat. Astfel, prin modificarea conținutului art. 36 din O.G. nr. 2/2001 operată de art. 53 din ordonanță a fost **eliminat** alin. (2) al art. 36 din O.G. nr. 2/2001 care prevedea necesitatea obligării petentului la **cheltuieli judiciare către stat** în ipoteza respingerii plângerii contravenționale.

b) Într-o altă opinie (minoritară), dispozițiile art. 53 din O.U.G. nr. 80/2013 modifică doar art. 36 alin. 1 din O.G. nr. 2/2001, alin. 2 continuând să își producă efectele.

Opinia Curții de Apel Iași

Potrivit art. 53 din O.U.G. nr. 80/2013 s-a modificat art. 36 din O.G. nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, astfel: „Pentru plângerea împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, pentru recursul formulat împotriva hotărârii judecătorești prin care s-a soluționat plângerea, precum și pentru orice alte cereri incidente se percep taxele judiciare de timbru prevăzute de lege.” Prin introducerea obligației de plată a taxei judiciare de timbru se înlocuiește dispoziția de obligare a petentului a cărui plângere a fost respinsă la plata cheltuielilor judiciare către stat.

Dispozițiile art. 53 din O.U.G. nr. 80/2013 modifică întreg conținutul art. 36 din O.G. nr. 2/2001, alineatul 2 al acestui din urmă articol nemalegându-se și nemalefiind aplicabil.

Rațiunea pentru care, anterior modificării prin art. 53 din O.U.G. nr. 80/2013 a textului art. 36 din O.G. nr. 2/2001, se prevedea la alin. 2 al art. 36 că „în cazul în care plângerea a fost respinsă, petentul va fi obligat la cheltuieli judiciare către stat” constă tocmai în faptul că plângerile contravenționale erau scutite de plata taxei judiciare de timbru, impunându-se recuperarea cheltuielilor judiciare în cazul respingerii plângerii.

În urma dezbatelor în ceea ce privește posibilitatea instanței de a obliga petentul/apelantul la plata cheltuielilor judiciare către stat, s-a considerat că art. 53 din OUG nr. 80/2013 modifică întregul conținut al art. 36 din OG nr. 2/2001 și că în aceste condiții se impune recuperarea cheltuielilor judiciare în cazul respingerii plângerii.

5. Soluționarea cererii de acordare a facilităților la plata taxei judiciare de timbru

În cazul în care instanța respinge ca tardivă cererea de acordare a facilităților de la plata taxei judiciare de timbru, iar – în cadrul soluționării cererii de reexaminare – judecătorul constată că cererea nu a fost tardiv formulată, va trimite înapoi cererea de acordare a facilităților de la plata taxei judiciare de timbru la completul pe rolul căruia a fost repartizată cauza sau o soluționează completul desemnat pentru soluționarea cererii de reexaminare?

În opinia majoritară, dispozițiile art. 200 alin. 7 și cele ale art. 480 alin. 3 sunt de strictă interpretare și nu pot fi aplicate în situația expusă, completul investit cu soluționarea cererii de reexaminare neputând trimite cererea de acordare facilități taxă timbru completului inițial investit, în cazul în care constată că acesta a respins în mod netemeinic cererea ca tardiv formulată.

Opinia Curții de Apel Iași

Potrivit dispozițiilor art. 43 din O.U.G. nr. 80/2013: „(1) Cererea pentru acordarea facilităților la plata taxei judiciare de timbru se poate formula prin cererea de chemare în judecată sau în condițiile art. 33 alin. (2) [în procedura scrisă] ori art. 36 [în cazul în care, în cursul procesului, apar elemente care determină o valoare mai mare a obiectului cererii].”

Conform acestor dispoziții legale, coroborate cu dispozițiile art. 12 din O.U.G. nr. 51/2008, nu se identifică situații de tardivitate a cererii de acordare a facilității la plata taxei judiciare de timbru.

Cât privește dispozițiile art. 200 alin. 7 C.proc.civ. și cele ale art. 480 alin. 3 C.proc.civ., acestea reglementează alte situații decât cea pusă în discuție și nu au aplicabilitate.

Astfel, art. 200 alin. 7 C.proc.civ. reglementează situația admiterii cererii de reexaminare a conform alin. 4 (inclusiv încheierea de anulare a acțiunii ca netimbrată), iar art. 480 alin. 3 reglementează strict soluțiile pe care le pronunță instanța de apel, neputând fi extrapolate la cazul respingerii cererii de acordare a facilităților la plata taxei de timbru.

Împotriva încheierii prin care se soluționează cererea de acordare a facilităților la plata taxei judiciare de timbru, se poate formula cerere de reexaminare, în termen de 5 zile de la comunicare, cererea asupra căreia instanța (alt complet) se pronunță în camera de consiliu prin încheiere irevocabilă, fără a putea retrimite cererea la completul inițial investit.

În urma discuțiilor referitor la cererea de acordare de facilități la plata taxei judiciare de timbru s-a considerat că prevederile art. 480 alin. 3 C.proc.civ. nu pot fi extrapolate la cazul respingerii cererii de acordare a facilităților la plata taxei de timbru.

6. Procedura renunțării la judecată în faza verificării și regularizării cererii. Posibilitatea instanței de a luat act de renunțarea la judecată, în condițiile în care cererea nu îndeplinește cerințele prevăzute de art. 194-197 C.proc.civ.

În opinia majoritară, se apreciază că primează verificarea îndeplinirii condițiilor și eventual pronunțarea încheierii de anulare a cererii și nu pronunțarea hotărârii prin care instanța ia act de renunțare, în condițiile art. 406 alin. 6 C.proc.civ.

Opinia Curții de Apel Iași

Cererea de chemare în judecată, ca formă de manifestare a acțiunii civile, reprezintă actul de procedură prin care se declanșează procesul civil.

Art. 194 N.C.proc.civ. constituie dreptul comun în ceea ce privește conținutul cererii de chemare în judecată, iar sancțiunile ce survin ca urmare a neîndeplinirii obligațiilor puse în vedere părții în cadrul procedurii de verificare și regularizare a cererii, au caracter prioritar față de renunțarea la judecată.

Este adevărat că, potrivit art. 406 N.C.proc.civ., reclamantul poate să renunțe oricând la judecată, însă în cadrul unui proces legal declanșat din punct de vedere formal.

Ca atare, se apreciază că verificarea îndeplinirii condițiilor și, dacă este cazul, pronunțarea încheierii de anulare a cererii, primează față de pronunțarea unei hotărâri prin care instanța să ia act de renunțarea la judecată.

Referitor la chestiunea dacă cererea de renunțare la judecată are prioritate în raport cu verificarea regulatei sesizări a instanței, s-a apreciat că primează pronunțarea unei încheieri de anulare a cererii în raport cu pronunțarea unei hotărâri prin care să se ia act de renunțarea la judecată, întrucât aceasta din urmă presupune regulata sesizare a instanței.

7. Cuantumul taxei judiciare de timbru datorate de partea care solicită o copie electronică a înregistrării ședinței de judecată, în ceea ce privește cauza sa, în condițiile art. 231 alin. 5 C.proc.civ.

Până la momentul întocmirii prezentului studiu de practică nu au fost formulate cereri având un astfel de obiect, opinia judecătorilor din cadrul secției cu privire la taxa de timbru datorată nefiind unitară, astfel că:

a) Într-o prima opinie, se consideră că în lipsa unei dispoziții exprese în O.U.G. nr. 80/2013, astfel de cereri nu se timbrează.

b) Într-o altă opinie, cererea se taxează cu taxa de timbru în cuantum de 20 de lei, prin raportare la prevederile art. 27 din O.U.G. nr. 80/2013.

Opinia Curții de Apel Iași

Potrivit dispozițiilor art. 231 alin. 2 N.C.proc.civ.: „Instanța va înregistra ședințele de judecată. Înregistrarea va fi ulterior transcrisă la cererea părții interesate, în condițiile legii. Transcrierile și înregistrările vor fi semnate de președinte și de grefier și vor avea puterea doveditoare a încheierilor de ședință.”

În O.U.G. nr. 80/2013 nu există dispoziții exprese privind taxa judiciară de timbru datorată de partea care solicită o copie electronică a înregistrării ședinței de judecată, însă nici dispoziții exprese de scutire de la plată.

La nivelul Curții de Apel Iași nu s-au înregistrat astfel de cereri, opinia majoritară fiind aceea că, în lipsa unei dispoziții exprese a legii, asemenea cereri nu se timbrează.

În urma dezbatărilor s-a considerat că cererile prin care se solicită eliberarea unei copii electronice a înregistrărilor ședinței de judecată nu se timbrează, în lipsa unei dispoziții legale explicite.

8. Posibilitatea petentului/apelantului de a solicita instanței o copie a cd- ului depus de organul constatator, cu imaginile stocate în momentul săvârșirii faptei contravenționale. Cuantumul taxei de timbru datorate

În opinia majoritară, cererile având un astfel de obiect sunt admisibile, prin raportare la dreptul părții de a lua cunoștință de toate probele administrate în fața instanței de judecată.

În ceea ce privește cuantumul taxei de timbru datorate, s-a considerat că astfel de cereri nu pot fi supuse timbrajului, în lipsa unei dispoziții exprese în O.U.G. nr. 80/2013.

Opinia Curții de Apel Iași

CD-ul depus de organul constatator conținând imagini stocate din momentul săvârșirii contravenției constituie probă în dosar, de care partea adversă are dreptul și trebuie să ia cunoștință de acesta, în forma în care a fost prezentată instanței de judecată, fără a fi supusă timbrajului.

În urma dezbatărilor cererea petentului/apelantului de a solicita instanței o copie a CD-ului depus de organul constatator ca dovadă a săvârșirii faptei a fost găsită admisibilă, fără plata vreunei taxe de timbru.

II. Problemă evocată de Tribunalul Vaslui

9. Competența funcțională a instanței de contencios administrativ în acțiunile având ca obiect anulare decizie de imputare sau decizie de încetare raport de serviciu pentru personal silvic cu atribuții de pază a pădurilor, pentru abaterea constând în neîndeplinirea atribuțiilor de pază și crearea unui prejudiciu constând în material lemnos, față de Decizia nr. 3/2014 a I.C.C.J.

a) Într-o prima opinie – majoritară – s-a considerat că aparține instanței de contencios competența funcțională, întrucât decizia de imputare este emisă în aplicarea Legii nr. 188/1999 și a O.G. nr. 59/2000.

Prin Decizia nr. 3/2014 a ICCJ s-a stabilit că acțiunea în răspundere patrimonială formulată împotriva personalului silvic cu atribuții de pază a pădurilor pentru pagubele produse pe suprafețele de pădure, în condițiile O.U.G. nr. 85/2006 sunt de competența instanțelor de conflicte de muncă, aplicându-se prevederile Cap. III – Titlul XI din Legea nr. 53/2003.

Această decizie nu stabilește competența funcțională în cazul acțiunilor având ca obiect anulare decizie de imputare.

Întrucât decizia de imputare este emisă în aplicarea art. 85 din Legea nr. 188/1999, instanța de contencios este competentă funcțional.

Aceasta trebuie să aplice motivarea deciziei și să anuleze decizia de imputare, pentru că nu este aplicabilă procedura prevăzută de Legea nr. 188/1999, ci Legea nr. 53/2003 care permite stabilirea pagubei prin acord sau prin hotărâre judecătorească.

În privința acțiunilor având ca obiect anularea decizie de sancționare, motivat de neîndeplinirea obligației de pază și de crearea unui prejudiciu Direcției Silvice, competența funcțională aparține instanței de contencios.

Instanța este în măsură să verifice actele premergătoare rapoartelor care constată un prejudiciu și să stabilească prejudiciul numai dacă există acordul părților, iar în cazul inexistenței se impune ca angajatorul să obțină o hotărâre de atragere a răspunderii patrimoniale, fie prin cerere incidentală – cerere reconvențională care ar fi de competența instanței de contencios, potrivit art. 123 N.C.proc.civ. –, fie prin acțiune separată, de competența instanței de litigii de muncă.

b) Într-o altă opinie (minoritară), s-a exprimat opinia că acțiunile având ca obiect anularea deciziei de imputare competența ar aparține instanței de litigii de muncă, în aplicarea deciziei în interesul legii.

În acel litigiu, decizia de imputare se va anula pentru că nu este admisibilă emiterea deciziei de imputare potrivit Codului muncii.

Opinia Curții de Apel Iași

Prin Decizia nr. 3/2014 a Î.C.C.J. dată în recurs în interesul legii s-a statuat, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale incidente, că acțiunile în răspundere patrimonială formulate împotriva personalului silvic cu atribuții de pază a pădurilor, pentru pagubele produse pe suprafețele de pădure pe care le are în pază, în condițiile art. 1 lit. a) din O.U.G. nr. 85/2006, sunt de competența materială a instanței de conflicte de muncă.

Ca atare, litigiile înregistrate pe rolul instanțelor de contencios administrativ, în cadrul cărora se aduce în discuție această răspundere patrimonială, chiar și prin emiterea unei decizii de imputare, sunt de competența instanței de conflicte de muncă și trebuie înaintate acesteia, în măsura în care excepția de necompetență a fost ridicată în termenele și condițiile prevăzute de Codul de procedură civilă.

În situația în care instanța de contencios administrativ sesizată direct cu o acțiune în răspundere patrimonială a respins acțiunea ca inadmisibilă, iar consecința acestei soluții a fost emiterea de către instituția abilitată a deciziei de imputare pentru recuperarea prejudiciului, atacată ulterior în fața instanței de contencios administrativ, se impune a fi avută în vedere, la pronunțarea soluției, neîngrădirea accesului la justiție al instituției, în condițiile în care aceasta a fost practic obligată la emiterea deciziei.

Se observă, însă, că atât în soluția propusă în opinia majoritară exprimată la nivelul Tribunalului Vaslui, cât și în cea din opinia minoritară, consecința este anularea deciziei de imputare – fie de către instanța de contencios administrativ, pentru că nu este aplicabilă procedura prevăzută de Legea nr. 188/1999, fie de către instanța de conflicte de muncă, pentru că nu este admisibilă emiterea decizie de imputare conform Codului muncii.

În urma dezbaterilor, în ceea ce privește chestiunea răspunderii materiale a personalului silvic, concluzia unanimă a fost că trebuie respectate cele dispuse de I.C.C.J. prin Decizia nr. 3/2014, indiferent de calea aleasă de persoana în patrimoniul căreia s-a localizat paguba.

***Președintele Secției de contencios administrativ și fiscal de la
CURTEA DE APEL IAȘI
Judecător .....***